

ÜLESTÕUSMISAJA IV PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Ap 13,14.43-52)

Lugemine Apostlite tegude raamatust:

Sel ajal läksid Paulus ja Barnabas teele ja jõudsid Perge kaudu Pisiidia Antiookiasse. Hingamispäeval läksid nad sünagoogi ja võtsid istet. Aga kui nad pärast sealt välja tulid, käis nende järel suur hulk juudiusku pöördunud jumalakartlikke muulasi. Ja Paulus ja Barnabas kõnelesid nendega ja veensid neid jääma Jumala armusse.

Aga järgmisel hingamispäeval tuli peaaegu kogu linn kokku Issanda sõnast osa saama. Kui juudid rahvahulka nägid, said nad kadedaks, vaidlesid vastu Pauluse kõnele ja rääksid teotusesõnu. Aga Paulus ja Barnabas vastasid julgesti: "Meile oli kohuseks tehtud kuulutada Jumala sõna teile kõigepealt. Kui aga teie selle endast ära heidate ega näita end igavest elu väärt olevat, siis vaata, me pöördume paganate poole. Sest Issandalt oleme me saanud niisuguse käsu: "Ma olen sind seadnud valguseks paganatele, et sa oleksid nende õnnistegijaks kuni maailma lõpuni"."

Kui paganad seda kuulsid, said nad rõõmsaks ja ülistasid Issanda sõna ja jäid uskuma - nii paljud kui neid oli kutsutud igaveseks eluks. Ja Issanda sõna levis üle kogu ümberkaudse maa. Siis ässitasid juudid üles kõrgemast soost vagad naised ja linna suurnikud, nad õhutasid vaenu Pauluse ja Barnabase vastu ning ajasid nad oma maalt välja. Aga nemad raputasid tolmu oma jalgadelt nende peale ja läksid Ikoonioni. Ning jüngrid olid rõõmsad ja said täis Püha Vaimu. See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps100 ,1-2 3. 4b-5b R:3c)

R: Meie oleme Issanda rahvas ja kari tema karjamaal.

Rõkake rõõmust Issandale, kõik maad,
teenige Issandat rõõmuga.

Rõõmuhõisetega tulge tema palge ette.

R:

Mõistke, et Issand üksi on Jumal,
tema on meid loonud ja tema omad me oleme,
tema rahvas ja kari tema karjamaal.

R:

Tulge tema väravaisse rõõmuga,
tema õuedesse kiituselauludega,
sest Issand on hea
ja tema heldus kestab igavesti.

R:

(Teine lugemine Ilm7 ,2-4.9-14 Ilm7 ,9.14b-17)

Lugemine püha apostel Johannese ilmutuse raamatust:

Mina, Johannes, nägin, ja vaata: suur rahvahulk, keda keegi ei suutnud ära lugeda, kõigist rahvahõimudest ja suguharudest, rahvaist ja keeltest, nad kõik seisid aujärje ees ning Talle ees, valged rüüd seljas ja palmioksad käes. Ning üks vanematest ütles mulle: "Need on need, kes tulevad suurest ahistusest ja on oma rüüsid pesnud ja need Talle veres valgeks teinud". Sellepärast seisavad nad Jumala aujärje ees ja teenivad teda tema templis nii ööl kui päeval. Ja see, kes istub templis, laotab oma telgi nende üle. Nemad ei näe enam nälga ega janu ja päikeselõõsk ega põuapalavus ei piina neid, sest Tall, kes istub keset aujärge, kannab nende eest hoolt ja juhatab nad eluvee allikale, ning Jumal pühib ära iga pisara nende palgelt.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 10,14)

Halleluuja. Mina olen hea karjane.
Mina tunnen oma lambaid ja nemad tunnevad mind. Halleluuja.

(Evangeelium Jh10 ,27-30)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Sel ajal Jeesus ütles: "Minu lambad kuulevad mu häält ja mina tunnen neid. Nemad käivad minu järel ja mina annan neile igavese elu. Nad ei lähe igavesti hukka ja keegi ei saa neid minu käest ära kiskuda. Minu Isa on kõigist suurem, ja keegi ei saa neid minu Isa käest ära kiskuda, sest mina ja Isa oleme üks".
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, külastasin kord üht kunstnikku, kes elas ja töötas väikeses maalilises orus. Kuid koera asemel, nagu neid maakodudes alati leiab, pidas tema oma õuel hoopis ühte lammast, kes seal vabalt ringi jooksis. Nagu teada, on lammast karjaloom, kuid see loomake oli oma elus näinud ainult inimesi - ja nii oli tema käitumine sellistes ebatavalistes tingimustes kujunenud üsna naljakaks. Kui mõni inimene üle õue läks - kasvõi selleks, et välitualetti minna -, haakis lammast end talle sappa ja ootas ukse juures ustavalt, kuni inimene uuesti välja tuli ning tal oli taas kellegi järel käia.

Ma ei tea, armsad õed ja vennad, kas ka inimesel on see lausa refleks, kuid vahel käitub ta üpris samamoodi kui see lammast. Kui sageli on inimesed lausa miljonite kaupa lihtsalt uskumatute rumaluste sabas jooksnud. Sellepärast peaksime meiegi endalt küsima, kas ähvardab ka meid oht mingi utoopilise ideoloogia või reklaami mõju alla sattuda? Või siis pakume end ise suurel iseloomul teistele teejuhiks, samas teadmata, kuhu meie tee viib?
Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, väikesed lapsed mängivad nukkudega. Täiskasvanud aga mängivad väikeste lastega, ja sellepärast ei ole täiskasvanud samuti midagi enam kui lapsed - mäletan, et väiksenäoline sain mina sellest just niimoodi aru.

Lapse jaoks on ju kõik mäng, tema jaoks pole õpetusel ja manipulatsioonil suurt vahet. Sest tavaliselt ei suuda laps seda ise hinnata, mida talle õpetatakse - kui palju sellest kõigest sünnib tema huvides, ja kui suures osas on tegu vaimse või koguni füüsilise kuritarvitamisega. Ka headel vanematel pole vahel valikut, sageli tuleb ju last, tema jonnimisest hoolimata, sundida tegema midagi vajalikku, mille mõttest ta hetkel veel aru ei saa. Nii õpib ka laps pikapeale sellega elama, et on palju küsimusi, millele täiskasvanud ei suuda temale arusaadavat vastust anda. Aga inimene ei saa ka alatiseks lapseks jääda ning ainult sellest juhinduda, mida vanemad ütlevad.

Olen nõus, et lambaks olemine on pigem alandav kui julgustav perspektiiv, kuid selles maailmas, kus me päris täpselt ei tea, kes me oleme, miks me elame ja mis tuleb pärast surma, oleme paljuski sõltuvad teistelt inimestelt õpitud käitumismudelite järgimisest. Eeskujude ja ühiskondlike struktuuridega arvestamine on teatud piirides kahtlemata vältimatu, ja niisamuti tuleb hoolt kanda bioloogiliste vajaduste eest - kuid kui meie elu sisuks on ainult ihu vajaduste ja himude rahuldamine ning meelelahutus, siis ei saa see ju olla kuigi mõttekas.

"Minu lambad kuulevad minu häält", ütleb Kristus. See on küll tõsi, et inimene peab lambaid ikka liha ja villa pärast - kuid Jumal pole inimene, ja inimene pole lammast. Meie hingeõndsuse pärast on Jumal inimeseks saanud ja ohvritallena

surnud, kuid ta on ka surnuist üles tõusnud. Jumala jaoks on inimeseks saamine ja suremine tema keel, milles ta üritab end meile arusaadavaks teha - et ta on loonud meid mitte ainult iseendale, vaid ka meie eneste jaoks. Ta on andnud meile tahte, mis on meie teadvuse ees vaba - kuigi see, kus meie tahe lõpeb ning algab saatus ja Jumala tahe, on meie eest varjatud.

Teise inimese eeskujul on meile kui redel. Redeli abil saame ronida kõrgemale tasandile, kuid redeli lõpus seisma jääda pole mingit mõtet. Igaüks peab tegema ära oma elutöö, õppima oma sisimas kuulama Jumala häält. See hääl ei ole ainult südametunnistus, mis otsustab vale ja õige üle, vaid usk Jumalasse õpetab meid võtma maailma ühe tervikuna: me peame mõistma, et inimese nii sise- kui välismaailm on piiratud ega paku lõplikke lahendusi, ning viimane otsustus jääb alati Jumalale. Ainult tema käes on igavese elu võtmed. Jääb vaid loota, et meil õnnestub jätta ka oma lastele võimalus kuulata Jumala häält rohkem kui meie oma. Siis tunnustab ehk Jumal meidki kord oma lasteks. Aamen.